

prima instanță - (Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău) C. Vîrlan
instanța de apel - (Curtea de Apel Chișinău) A. Panov, M. Anton, I. Cotruță

Î N C H E I E R E

21 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului,
judecători

Valentina Clevadî
Galina Stratulat
Dumitru Mardari

examinând admisibilitatea recursului declarat de avocatul Natalia Pavlov în interesele Companiei de Asigurări „Donaris Vienna Insurance Group” Societate pe Acțiuni,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată a Companiei de Asigurări „Donaris Vienna Insurance Group” Societate pe Acțiuni împotriva Societății cu Răspundere Limitată „Davilar-Trans”, intervenient accesoriu Ștefan Rotaru, cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată,

împotriva deciziei Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2017, prin care a fost respins apelul declarat de Compania de Asigurări „Donaris Vienna Insurance Group” Societate pe Acțiuni și menținută hotărârea Judecătoriai Rîșcani, municipiul Chișinău din 12 mai 2016,

c o n s t a ț ă :

La 15 octombrie 2012 SAR „Donaris Group” SA (în prezent CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA) a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva SRL Davilar-Trans”, intervenient accesoriu Ștefan Rotaru, solicitând încasarea în ordine de regres de la SRL Davilar-Trans” a sumei despăgubirii de asigurare în mărime de 4 955,36 lei și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat că la 11 noiembrie 2010 între Ruslan Ursu și SAR „Donaris Group” SA a fost încheiat contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto internă, cu eliberarea poliței de asigurare seria AU nr. 00800990, prin care Ruslan Ursu a transmis către SAR „Donaris Group” SA răspunderea civilă în caz de survenire a cazului asigurat, și anume, să despăgubească prejudiciile cauzate prin accident de autovehiculul „Dacia Logan”, cu n/î KAN 672.

Susține că la 17 februarie 2011, în mun. Chișinău, str. Albișoara intersecție cu str. A. Pușchin, s-a produs accidentul rutier în rezultatul căruia automobilul de model „Dacia Logan”, cu n/î KAN 672, ce aparține lui Ruslan Ursu, condus de către Ștefan Rotaru, angajat la SRL Davilar-Trans”, a tamponat automobilul de model „Mazda 626”, cu n/î FFP 762, condus de către Chiril Lucițchi.

Potrivit procesului-verbal cu privire la contravenție din 17 februarie 2011, vinovat de producerea accidentului a fost recunoscut Ștefan Rotaru, care a fost învinuit de încălcarea regulilor circulației rutiere stabilite la p. 40 (1) al Regulamentului circulației

rutiere, care constituie contravenție administrativă prevăzută la art. 242 alin. (2) din Codul contravențional.

Menționează că în rezultatul notificării asigurătorului despre producerea riscului acoperit prin contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă auto, SAR „Donaris Group” SA a deschis dosarul de daune nr. 0334/11 din 18 februarie 2011, a supus examinării automobilul de model „Mazda 626”, cu nr/î FFP 762 și stabilit că costul reparației automobilului menționat constituie 4 955,36 lei.

Astfel, prin dispoziția nr. RCO-11/120 din 23 februarie 2011 s-a constatat că accidentul declarat reprezintă caz asigurat și urmează a fi despăgubit conform prevederilor legale în vigoare, iar potrivit dispoziției de plată nr. 00000430 din 02 martie 2011, păgubitudinii i-a fost achitată despăgubirea de asigurare în mărime de 4955,36 lei.

Invocă că autovehiculul de model „Dacia Logan”, cu nr/î KAN 672 la data comiterii accidentului, conform foii de deplasare din perioada 17 februarie 2011-17 martie 2011, se afla în posesia legală a SRL „Davilar-Trans” (firmă care prestează servicii de taxi), și de aceea ultima urma să perfecteze un contract în care drept asigurat să figureze persoana juridică SRL „Davilar-Trans”, contract care la rândul său presupune o primă de asigurare mai mare, care asigură un risc asigurat sporit.

Prin urmare, consideră că deoarece posesorul legal al mijlocului de transport „Dacia Logan”, cu nr/î KAN 672 era SRL „Davilar-Trans”, aceasta urmează să răspundă pentru dauna produsă, or contractul de asigurare obligatorie de răspundere civilă încheiat cu SAR „Donaris Group” SA nu acoperă răspunderea civilă a persoanei juridice SRL „Davilar-Trans”.

Menționează că în scopul soluționării amiabile a litigiului, la 03 iunie 2011 în adresa pârâtului a fost expediată o cerere prealabilă, prin care a fost solicitată achitarea sumei despăgubirii de asigurare, care a fost recepționată de pârât, însă care a fost lăsată fără răspuns.

Prin hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 12 mai 2016 s-a respins cererea de chemare în judecată depusă de CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA împotriva SRL „Davilar-Trans” cu privire la încasarea în ordine de regres a despăgubirii de asigurare și compensarea cheltuielilor de judecată, ca fiind neîntemeiată.

La 08 iunie 2016 CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA a declarat apel împotriva hotărârii primei instanțe, solicitând casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de admitere a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2017 s-a respins apelul declarat de CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA și s-a menținut hotărârea Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 12 mai 2016.

La 02 mai 2017 avocatul Natalia Pavlov în interesele CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA a declarat recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea recursului, casarea hotărârii Judecătorei Rîșcani, mun. Chișinău din 12 mai 2016 și decizia Curții de Apel Chișinău din 19 ianuarie 2017, cu pronunțarea unei noi hotărâri de încasare în ordine de regres de la SRL „Davilar-Trans” a sumei despăgubirii de asigurare în mărime de 4 955,36 lei și a cheltuielilor de judecată suportate în legătură cu intentarea procesului dat, formate din taxa de stat în mărime de 270 lei în prima instanță, 202,50 lei în instanța de apel, 135,00 lei în instanța de recurs și cheltuielile de asistență juridică în mărime de 2 000 lei.

În motivarea recursului a indicat că decizia instanței de apel este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată întrucât au fost interpretate și aplicate eronat normele de drept material.

În acest sens, susține că instanța de apel și instanța de fond au aplicat eronat art. 21 alin. (4) din Legea nr. 414-XVI din 22 decembrie 2006 cu modificările operate ulterior, care au intrat în vigoare la 05 februarie 2016, pe când, la caz, raportul juridic de asigurare avut loc în perioada anului 2011, procesul-verbal de constatare a pagubelor pe dosarul de daune în litigiu fiind întocmit la 18 februarie 2011.

Astfel, menționează că la speță urmează a fi aplicată Legea 414-XVI din 22 decembrie 2006 cu privire la asigurarea obligatorie de răspundere civilă pentru pagube produse de autovehicule, în vigoare la data de 18 februarie 2011.

Prin urmare, consideră că necitarea pârâtului la încheierea procesului-verbal de constatarea a pagubelor, nu constituie temei de eludare sau evitare a răspunderii civile.

În conformitate cu art. 434 Codul de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Termenul de 2 luni este termen de decădere și nu poate fi restabilit.

Materialele dosarului atestă că copia deciziei contestate a fost expediată în adresa recurentului la 03 februarie 2017, iar la materialele dosarului nu este anexată dovada legală de recepționare a acesteia.

Astfel, în conformitate cu prevederile art. 434 Codul de procedură civilă, recursul depus la 02 mai 2017 se consideră declarat în termen.

În conformitate cu art. 439 alin. (2) și (3) Codul de procedură civilă, după parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin. (2).

Examinând temeiurile recursului, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține următoarele.

Temeiurile de declarare a recursului sunt prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă.

În conformitate cu art. 433 lit. a) Codul de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4).

Astfel, instanța de recurs reține că examinarea chestiunii privind admisibilitatea recursului presupune verificarea conformității temeiurilor invocate în cererea de recurs cu temeiurile prevăzute la art. 432 Codul de procedură civilă.

La caz, Colegiul constată că argumentele invocate în cererea de recurs nu se încadrează în limitele stabilite de norma indicată, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, motivele recursului sunt similare celor invocate în cadrul judecării pricinii, asupra căror instanța de apel s-a pronunțat.

Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel, nu constituie temei de casare a deciziei recurate, or, recursul exercitat conform Secțiunii a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia în fapt.

Totodată, Colegiul reține că, potrivit regulilor din Secțiunea a II-a din Capitolul XXXVIII Codul de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanța de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin. (4) Codul de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural, și anume, dacă se invocă că instanța judecătorească a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Codul de procedură civilă, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Din recursul declarat nu rezultă că instanța a apreciat arbitrar probele.

În acest sens CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanța de judecată nu este absolut. Există limitări implicit admise [*cauza Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230*]. Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (*Luordo împotriva Italiei, pct. 85*). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (*Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45*).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective; trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem. (*a se vedea Botten împotriva Norvegiei, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39*).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (*Helmerts împotriva Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A*).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra inadmisibilității recursului.

Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse, Colegiul consideră că recursul declarat de avocatul Natalia Pavlov în interesele CA „Donaris Vienna Insurance Group” SA nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Codul de procedură civilă și, drept urmare, este inadmisibil.

În conformitate cu art. 270, art. 433 lit. a) și art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e:

Recursul declarat de avocatul Natalia Pavlov în interesele Companiei de Asigurări „Donaris Vienna Insurance Group” Societate pe Acțiuni se consideră inadmisibil.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,

Valentina Clevadi

judecători

Galina Stratulat

Dumitru Mardari